

Καί όταν παίζω μόνος δὲν χάνω μιά φορά,
ποτέ δὲν βγαίνω τρίτος, ποτέ δὲν κάνω μπάκα,
ἀλλ' όταν ὁμως παίζω 'στ' ἀλήθεια μὲ παρὰ
'μποροῦν νὰ μὲ ἀφήσουν καὶ δίχως σακαράκα.
'Στὰ ψέμματα σὰν παίζω ἢ τύχη πὼς μου τρέχει!...
ἐννιάρι καὶ ὀκτάρια ἢ τράπουλα μου βρέχει.

'Αχ! όταν δὲν μ' ἀφίνουν καμμιὰ βραδὴ νὰ παίξω,
τί διάβολο νὰ κάνω, ποῦ διάβολο νὰ τρέξω;
Κι' ἂν βάλω μία πύστα ὁ κόσμος δὲν χαλᾷ
κι' ἂν παίξω δέκα φράγκα κι' ἀκόμη πρὸ πολλὰ,
τὸ ἔθνος δὲν θὰ γίνῃ μουφλούζικο γι' αὐτὸ
κι' οὔτε καμμιὰ ζημία δὲν κάνω στὸ 'στρατό.

Καί όταν 'στὸ Τραπέζι τοῦ τζόγου δὲν τὸ στρώνω
πὼς θὰ περᾶσ' ἢ ὦρα; μὲ τὴν κουβέντα μόνο;
Γιατί 'στους σπαθοφόρους νὰ γίνωνται κουνοῦπι;
γιατί γιὰ τὴν τιμὴ μας νὰ ἔχουν τόσο φόβο;
γιατί τὸ μακιέστο νὰ ἔδῃ τοῦ Τρικούπη;
κι' ἂν τὰ χαρτιά δὲν κόψω, τί διάβολο θὰ κόβω;

Τιμὴ καὶ νεϊάτα μόνον ὁ στρατιώτης, ξέρει,
τὸ στέμμα 'στὸ κεφάλι, τὴν τράπουλα 'στὸ χέρι,
κυνήγημα 'στὴς προίκες, ὀλόχρυσο γαλόνι,
καὶ χρέη ὀλοένα καὶ ὕστερα κανόνι.
Τιμὴ, σπαθί, κορθίνα, μαρούλια μὲ τὸ ξύδι,
ὁ τζόγος δ,τι κάνει. κι' αὐτὸς τιμὴν μᾶς δίδει.

'Αντίο, μπακαρᾶ μου, ἀντίο τρίτος τίρο...
κανένας πιά σπαθᾶτος τῆς μόδας δὲν θὰ παίξῃ,
καὶ τώρα τὸ σπαθί μου 'στὰ μάρμαρα θὰ σύρω
καὶ οὔτε θὰ καθίζω 'στὸ πράσινο τραπέζι.
'Αντίο, τρίτος τίρο, ἀντίο, μπακαρᾶ,
ποῦ 'κόντευα νὰ χάσω γαλόνια καὶ φτερᾶ.

Καί τώρα δὲν μου λέτε τί διάβολο νὰ παίξω;
κοντσίνα, τάβλι, τκάκι, μπιλζάρδο καὶ μπεζίκι;
γιὰ τυχερὰ πεθαίνω, ποῦ εἶναι μία κι' ἔξω,
κι' ἀμέσως σοῦ γεμίζουν τὴν τσέπη χαρτζηλίκι.
Τᾶλλα παιχιδία εἶναι γιὰ τοὺς λιμοκοντόρους,
ἀλλ' ὄχι καὶ γιὰ 'μένα καὶ γιὰ τοὺς σπαθαφόρους.

Τρικούπη, τὸ φερμάνι ὀπίσω ἂν δὲν πάρῃς,
καλλίτερα θὰ εἶναι ἂν μᾶς μουσκατέρῃς.
Χωρὶς τραπέζι τζόγου, χωρὶς χαρτιά 'στὸ χέρι,
κανένας στρατιώτης σωστός δὲν ὑποφέρει,
καὶ ἂν δὲν ἐπιτρέψῃς, νὰ παίξω κἂν μιά σκόλη,
μὰ τὸ σταυρό, Τρικούπη, δὲν πέρνομε τὴν Πόλι.

Σοῦρτα φέρτα
'στὰ κοντσέρτα.

'Ἡ εὐγενὴς κυρία Καλλιόπη Δαμαλά,
ὁποῦ μὲ τόσον πόθον λατρεύει τὰ καλά,
'στὸ Φάληρο κοντσέρτο μᾶς ἔδωσε μεγάλο,
ποῦ σὰν κι' αὐτὸ ἀλήθεια δὲν ἔχει γίνεῖ ἄλλο.

Καί ἦτον ἐκεῖ πέρα ὁ τάδες καὶ ὁ δεῖνας,
κι' ὁ Δήμαρχος Φιλήμων κι' ὁ Δήμαρχος Ρετσίνας,
τῆς πρωτεύουσῃς κόσμος καθὼς καὶ τοῦ Φαλήρου,
ἀλλὰ καὶ Πειραιῶται εδρέθησαν πολλοί,
καὶ τόση ὠραιότης ἀφράτου ποδογύρου,
καὶ δημοσιογράφοι καὶ συντροφιά καλή,
καὶ κόσμος τέλος πάντων ὠραῖος καὶ καλός,
κι' ὁ Παρασκευαΐδης ὡς πάντοτε 'ψηλός.

'Ο Γκούζας τόσον πλῆθος ἐμέθυσεν ἐκεῖ...
ἀγγέλων ἀρμονία, Σειρήνων μουσική.
'Ενώπιόν μας κόσμος πετᾷ ἐρατεινός,
τοιαύτη κι' ἡ φλογέρα θὰ ἦτο τοῦ Πανός,
κι' ὁ Γκούζας μὲ τοιοῦτον πλαγίαυλον χρυσόν
βεβαίως θὰ μαγεύσῃ τὰς νύμφας τῶν δασῶν.

'Εν τούτοις συμμετέσχε αὐτῆς τῆς συναυλίας
κι' ὁ Πρόξενος ἐκεῖνος ὁ τῆς Πορτογαλίας,
κι' ὄλοι διήλθον ὦρας μαγευτικοῦ ὀνείρου
στὸν οἶκον τῆς εὐμούσου δεσποίνῃς τοῦ Φαλήρου.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

'Ο Φίλων ὁ Νικόλαος, λογιστικὸς βαρβάτος,
καὶ νοῦς ἐμπορικώτατος πρὸς τὰ καλά ὀργῶν,
σπουδαῖον Λεξιλόγιον ἐξέδωσεν ἐσχάτως
εἰς γλώσσας δεκατέσσαρας περὶ συναλλαγῶν.
Βιβλίον χρησιμώτατον δι' ὄλους τοὺς ἐμπόρους
μὲ σύμβολα ἐμπορικά καὶ μὲ παντοίους ὀρους.

Τοῦ Πλάτωνος Εὐθύφρων, πολῦτιμον βιβλίον,
μετὰ πολλῶν σπουδαίων καὶ ἀκριβῶν σχολίων,
Κωνσταντινίδη ἔργον, σοφοῦ ἀνδρὸς τὰ μάλα,
Γυμνασιάρχου πρώτης, ποῦ ἔχει γράψῃ κι' ἄλλα.

Γεώργιος ὁ Ρόζος ὁ Καλαβρυτινὸς
κι' αὐτὸς Ἀσκληπιάδης ἐπρόβαλε τρανός,
διότι ἀπαντήσας εἰς ὄλα παρευθὺς
λίαν καλῶς ἐπῆρε κι' ἐπαίνους παμπληθεῖς.
Δι' ὄπερ τὸν συχαίρω κι' ἐγὼ καὶ ἄλλοι φίλοι,
προσμένω δ' ἐξ Αἰγείρας καλὸ κρασί νὰ στείλῃ.

'Ο Ρωμηὸς γνωστόν σᾶς κάνω — πὼς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβῃ,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ Ξενοδοχεῖον Ξύδη, — δρό' στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μὲ Χημεῖον μὲ μιά μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιά χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ - τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.